

Zwaaien naar jezelf

Zwaaien naar jezelf

Mariëtte Keulemans-Prins

Schrijver:

Coverontwerp:

ISBN: 9789402176148

© Mariëtte Keulemans-Prins

Voorwoord

'What remains' is mijn eerste tekst, geschreven in februari 2014, uit het niets.

Kijkend naar een film kwamen deze woorden steeds terug in mijn gedachten. Het 'haakte' in mijn hoofd en voor ik het wist stond deze tekst op papier.

Onzeker maar trots heb ik het geplaatst op Facebook en kreeg mooie, positieve reacties.

Daarna schreef ik steeds vaker een tekst doordat een bepaald woord in mijn gedachten bleef 'haken'.

Gewoon voor de lol of om mijn gedachten en emoties uit te spreken zo begon het en nu wordt het serieus...een bundel vol met gedichten zonder rijm.

Inhoudsopgave

Voorwoord

1. What remains
2. Zwaaien
3. Angsten en overtuigingen
4. Meisje
5. Verlichte ramen
6. Dementie
7. Afgewezen worden
8. Gevoelens
9. Soms is houden van niet genoeg
10. Kind
11. Verborgten leven in het zand
12. Trotse Berenklaauw
13. Stilte
14. Vriendschap
15. Herinnering
16. Stille ochtend
17. Vallend blad
18. Angst
19. Wie ben ik?
20. Ver weg, diep van binnen
21. Ja zeggen tegen het leven
22. Verbinding
23. Triest
24. Praten
25. Onrust
26. Het nut van een hobby
27. Verdriet
28. Wie zou ik zijn als...
29. De klok tikt
30. Bang, onzeker, boos
31. Alle ballen hoog
32. Wereld staat stil
33. Vakantie
34. Lief lichaam
35. Grenzen stellen
36. Levensloop

37. Onmacht
38. Gevoel
39. Vredig
40. Voetstappen in het zand
41. Vertrouwen
42. Verborgen levens
43. Veranderende tijden
44. Uitzwaaien
45. Thuis
46. Overtuiging
47. Angst onder ogen zien
48. Stoppen met strijden
49. Op weg
50. Onderwaterwereld
51. Onder de knie hebben
52. Mezelf zijn
53. Meditatie
54. Loslaten
55. Kinderogen
56. Boze wereld
57. Jaartje ouder
58. Golven
59. Dingen die gebeuren
60. Geluk
61. De essentie van het leven
62. Dank je wel
63. Bang
64. Alleen
65. Alles is mogelijk

Dankwoord

What remains

Wat overblijft, onder alle schilletjes is de kern
De echte ik
De naakte waarheid, zonder opsmuk zonder illusies
What remains is wat het is

Wat overblijft, zonder EGO
De echte ik
Het galmt in mijn hoofd, what remains
Het is als een deel van een tekst van een lied

What remains, een heel leven zonder einde
De echte ik
Zonder omgeving, zonder afleiding
Omgeving is afleiding

What remains, levend bewijs
De echte ik
Oneindig leven, no return
What remains, wat overblijft....

Zwaaien

Altijd zwaaide je als we weg gingen..... een oude, vermoeide witte hand maar met zoveel kracht

Het leek soms wel alle kracht die je in je had

Vanaf de stoel, vanaf het ziekenhuisbed, vanaf het bed in het verpleegtehuis

Hoe zwaar het ook werd, altijd zwaaien, een laatste groet

Van zelfstandig naar verzorging... een hele stap

Beetje moeilijk maar met overgave, alles opnieuw uitzoeken

Rode vloerbedekking, niet gewoon, niet doorsnee

Nee, zeker niet... een heel mooie, bijzondere vrouw was je

Ongeveer een half jaar heb ik je gekend, vanaf het verhuizen naar de verzorging

Maar wat een zes maanden waren dit

Binnen no time een warme liefdevolle band, zonder verwachtingen of voorwaarden

Ik voelde me welkom

Verhuizen en niet meer helemaal zelfstandig, wat een stap

Maar het moest vond je zelf, dus op naar de volgende fase

Alles opruimen en inpakken, een groot karwei met vele handen gedaan

Afscheid van heel veel herinneringen, dingen waarvan je het bestaan niet meer wist

Weekend van alles overbrengen, een nachtje niet thuis zijn

Maar vol liefde bij ons in huis, samen de trap op

Overdag zitten in de tuin, lezen, genieten van de zon, wat praten over vroeger

Je vond jezelf lastig, steeds naar toilet. Samen over de drempel, letterlijk

Laat in de avond, moeizaam de trap op, naar bed

Ik moest mee, verhalen van vroeger.... tanden poetsen en in een bakje leggen

Liefdevol toedekken nog een laatste groet en ja... het zwaaien is begonnen

Vanaf toen elke keer als ik weg ging, even zwaaien.... wat een gemis